

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Veroniky Juříčkové a soudců Tomáše Langáška a Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **František Cesar**, Seifertova 463, Ústí nad Labem, zastoupený JUDr. Ing. Vladimírem Nedvědem, advokátem, sídlem Kostelní náměstí 233/1, Litoměřice, proti žalovanému: **Český telekomunikační úřad**, sídlem Sokolovská 58/219, Praha 9, týkající se žaloby proti rozhodnutí předsedy Rady žalovaného ze dne 6. 1. 2020, č. j. ČTÚ-14 133/2019-603, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 9. 2023, č. j. 3 A 30/2020-34,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 25. 2. 2019, č. j. ČTÚ-67 911/2016-610/X. vyř., byla žalobci uložena pokuta ve výši 5 000 Kč za správní delikt (nyní přestupek) podle § 118 odst. 5 písm. b) zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích). Vytýkaného deliktu se žalobce dopustil tím, že „do přílohy pro vyplňování geografických údajů v řádce č. 38

formuláře ART152 – Služby poskytované v elektronických komunikacích (dále také „formulář ART152“) uvedl všechny přístupy (aktivní přípojk) k internetu pouze na jedno adresní místo, tj. adresu umístění serveru – Sociální péče 4, Ústí nad Labem, a nerozepsal požadované geografické údaje až na adresní místa (uvedení ulice, čísla popisného apod.) dle umístění aktivních a disponibilních přípojek. Účastník řízení tak nepředložil úplné informace, údaje a podklady stanovené formulářem ART152 umístěným v systému Elektronického sběru dat (dále jen "systém ESD") v rozsahu geografických údajů o přístupu k internetu prostřednictvím bezdrátového přístupu ve volných pásmech – zejména 2,4; 5 a 10 GHz (tzn. včetně WiFi) do 15. 3. 2016 vyžádané Úřadem žádostí č. j. ČTÚ-782/2016-610 ze dne 12. 1. 2016 podle § 115 zákona o elektronických komunikacích“.

[2] Proti tomuto rozhodnutí se žalobce bránil rozkladem, který předseda Rady žalovaného zamítl rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí předsedy Rady žalovaného žalobou, kterou Městský soud v Praze zamítl rozsudkem označeným v záhlaví. V odůvodnění rozsudku se ztotožnil se závěry žalovaného, že žalobce nesplnil povinnost poskytnout žalovanému informace dle § 115 zákona o elektronických komunikacích v požadovaném rozsahu. Žalobce ve formuláři ART152 ani po opakované žádosti žalovaného neuvedl požadované geografické údaje až na adresní místa jednotlivých přípojek koncových uživatelů, a to navzdory poučení, že tak lze v případě poskytování služby přístupu k internetu formou hotspotů učinit i uvedením nejpravděpodobnějších adresních míst odběratelů služeb. Žalobce namísto toho uvedl pouze jediné adresní místo (adresu umístění serveru na adrese Sociální péče 4, Ústí nad Labem), odkud byla služba poskytována. Městský soud nepřisvědčil argumentaci žalobce, že požadované informace nemohl poskytnout, protože je neeviduje, a že požadavek na poskytnutí nejpravděpodobnějších adresních míst odběru služeb odporuje § 115 zákona o elektronických komunikacích, neboť se nejedná o údaje pravdivé a úplné. Uzavřel, že žalobce nesplnil zákonnou povinnost doložit žalovanému požadované množství a charakter informací uváděných v systému ESD (elektronického sběru dat), neboť jím vyplněné informace nebyly dostatečné, a uvedené pochybení nebylo ani přes opakované poučení žalovaného napraveno.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost. Namítal, že se nemohl dopustit deliktu pro neuvedení nejpravděpodobnějších informací, neboť naplnění skutkové podstaty podle § 118 odst. 5 písm. b) zákona o elektronických komunikacích vyžaduje neuvedení informací úplných a pravdivých. Pokud stěžovatel adresní místa koncových uživatelů neeviduje, nemůže poskytnout úplné a pravdivé informace. Domnívá se, že by mohl být postižen pouze za neuvedení informací v této kvalitě. Stěžovatel tedy nesouhlasil se závěrem městského soudu, že požadavek na uvedení alespoň nejpravděpodobnějšího místa odběru služby lze považovat za jisté beneficium pro poskytovatele služeb. V případě nejpravděpodobnějšího údaje se jedná o údaj nejistý, jehož pravdivost a úplnost nelze ověřit.

pokračování

[5] Žalovaný ve vyjádření poukázal na nepřipustnost kasační stížnosti z důvodu doslovného opakování žalobních námitek a pro případ, že by soud shledal kasační stížnost projednatelnou, se ztotožnil se závěry městského soudu. V této souvislosti uvedl, že stěžovatel požaduje, aby žalovaný postupoval v případě povinných osob poskytujících službu na principu tzv. hotspotů daleko přísněji a požadoval informace nikoli o pravděpodobném, ale o skutečném místě odběru služby. Ve shodě s městským soudem měl žalovaný za to, že umožnění poskytnutí nejpravděpodobnějšího údaje o místě odběru služby je vůči povinným osobám poskytujícím službu na principu tzv. hotspotů méně přísné a není v rozporu s § 115 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích. V posuzovaném případě stěžovatel povinnost poskytnout požadované údaje (a to ani v rozsahu nejpravděpodobnějších adresních míst odběru služby) nesplnil, neboť uvedl pouze jedno adresní místo pro celkem 250 přístupů (přípojek). Dle žalovaného se tedy stěžovatel dopustil vytykaného deliktu dle § 118 odst. 5 písm. b) zákona.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost projednatelnou, věcně ji posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[7] Mezi účastníky řízení je veden spor o to, zda se žalobce dopustil deliktu (nyní přestupku) podle § 118 odst. 5 písm. b) zákona o elektronických komunikacích, podle kterého se *právnícká nebo podnikající fyzická osoba jako povinná osoba dopustí přestupku tím, že nepředloží informace, údaje nebo podklady vyžádané Úřadem podle § 115*. Za tento přestupek může být pachatelé podle § 118 odst. 22 písm. a) téhož zákona uložena pokuta až do výše 2 000 000 Kč.

[8] Podle § 115 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích *povinná osoba poskytne Úřadu na jeho žádost a v jím stanovené přiměřené lhůtě, formě a rozsahu úplné a pravidlové informace včetně finančních a údaje a podklady, které jsou nezbytné k plnění činnosti, k nimž je podle tohoto zákona Úřad příslušný. Součástí žádosti Úřadu je odůvodnění včetně uvedení účelu, pro který Úřad informace, údaje a podklady vyžaduje. Úřad nevyžaduje více informací, než je přiměřené účelu, pro který jsou získávány*. Z citovaného § 115 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích vyplývá, že pro účely zajištění řádného výkonu působnosti žalovaného jako regulačního úřadu je nezbytné, aby měl od povinných osob k dispozici potřebné informace, údaje a podklady.

[9] Podle čl. 2 odst. 1 písm. c) Všeobecného oprávnění Českého telekomunikačního úřadu č. VO-S/1/07.2005-9, kterým se stanoví podmínky k poskytování služeb elektronických komunikací, ve znění pozdějších změn, *fyzické a právnické osoby poskytující služby elektronických komunikací podle § 8 odst. 1 písm. b) zákona předávají Úřadu na jeho žádost informace podle § 115 zákona prostřednictvím systému elektronického výkaznictví, pokud Úřad nestanoví v žádosti podle § 115 zákona jinak*. Všeobecné oprávnění, které je jako opatření obecné povahy (§ 171 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správní řád) závazné pro všechny poskytovatele služeb elektronických komunikací, přičemž systém ESD, jehož prostřednictvím dochází k předávání informací, představuje kvalifikovanou komunikační platformu mezi žalovaným a poskytovateli služeb, ve které povinné osoby nejen vyplňují relevantní formuláře, ale jejímž prostřednictvím může žalovaný povinné osoby upozornit na chybějící či chybné údaje ve formulářích a poučit je, jakým způsobem je opravit. V rámci

komunikace probíhající prostřednictvím systému ESD může také žalovaný upřesnit účel požadovaných údajů, je-li jeho žádost v tomto ohledu nedostatečná.

[10] V nyní posuzovaném případě žalovaný žádostí vyzval stěžovatele, aby vyplnil elektronický formulář ART152 – *Služby poskytované v elektronických komunikacích* v systému ESD za účelem pravidelného sběru informací pro využití v rámci analýz relevantních trhů, mezinárodního vykazování, státní statistické služby a mapování existence infrastruktury sítí nové generace (NGA), které je nezbytnou součástí přípravy dotačního programu na podporu budování vysokorychlostních NGA sítí v České republice. Stěžovatel formulář v požadovaném rozsahu nevyplnil a neučinil tak ani po jeho opakovaném vrácení a podrobném vysvětlení nejen účelu požadovaných informací, ale též toho, z jakého důvodu jsou informace pro výkon působnosti žalovaného potřebné. Ze správního spisu je v této souvislosti patrné, že mezi stěžovatelem a žalovaným proběhla vzájemná elektronická komunikace ve dnech 5. 4. 2016, 6. 4. 2016, 14. 4. 2016, 15. 4. 2016, 21. 4. 2016, 27. 4. 2016 a dne 25. 7. 2016. Žalovaný stěžovateli srozumitelně vysvětlil, že je nutné do geografické přílohy formuláře (sekce 2, řádek 38) doplnit adresní místa jednotlivých přípojek koncových uživatelů; stěžovatel k uvedenému požadavku opakovaně uvedl, že adresy těchto míst neeviduje. Stěžovatel prostřednictvím formuláře poskytl pouze jedno adresní místo pro celkem 250 přípojek a v podaném rozkladu uvedl, že „*postupoval podle metodiky Českého telekomunikačního úřadu pro vyplňování formuláře, kde je uvedené, že pokud je služba poskytována na bázi HotSpotu a podnikatel nemá ve smlouvě s účastníkem uvedenou adresu, vykáže adresní místa nejpravděpodobnějších míst odběru služby*“. To je dle stěžovatelova názoru adresa místa, kde technicky dojde k ověření zákazníka, tedy na adrese, kterou stěžovatel uvedl ve formuláři. O tom, že v případě provozování sítě na principu tzv. hotspotů je možno ve formuláři vykázat místa nejpravděpodobnější místům odběru služby, tj. adresy bydliště zákazníků (aktivní přípojky), případně adresy bodů pokrytých sítí (disponibilní přípojky), byl stěžovatel informován též prostřednictvím odkazu na webové stránky žalovaného v poznámce připojené u formuláře ART152.

[11] Nejvyšší správní soud uvádí, že zákonnost rozsahu požadovaných informací v podobě uvedení konkrétních míst adres jednotlivých přípojek koncových uživatelů (zákazníků), včetně přiměřenosti účelu, pro který jsou tyto informace žalovaným shromažďovány, potvrdil již ve svém rozsudku ze dne 1. 7. 2021, č. j. 1 As 476/2020-38, od jehož závěrů nemá důvod se odchýlit.

[12] V nyní posuzované věci pak stěžovatel v kasační stížnosti namítl, že se nemohl dopustit vytýkaného přestupku, neboť požadavek žalovaného na informace o nejpravděpodobnějším adresním místě poskytování služby nepředstavuje informaci pravdivou a úplnou ve smyslu § 115 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích. Této argumentaci však Nejvyšší správní soud ve shodě s městským soudem nepřisvědčil.

[13] Postačuje-li žalovanému v případě poskytování služeb na bázi hotspotu vykazování méně přesných geografických údajů v podobě nejpravděpodobnějšího místa odběru služeb, tj. adresy bydliště zákazníků (aktivní přípojky), případně adresy bodů pokrytých sítí (disponibilní přípojky), neznamená to, že je tento požadavek rozporný se zákonem. Žalovaný naopak postupoval v souladu s § 115 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích a požadoval na stěžovateli informace nezbytné a přiměřené účelu, pro který

pokračování

jsou získávány (a který nadto stěžovatel nezpochybňoval), a v souladu s požadavkem, aby povinné osoby nebyly žalovaným zatěžovány neúměrně.

[14] Stěžovatel byl poučen o tom, že v případě poskytování služby na bázi hotspotů, kdy ve smlouvě s účastníkem není uvedena adresa pro odběr služby, je možné vykázat adresní místa nejpravděpodobnějších odběrů služby, tj. adresy bydliště zákazníků, případně sítí pokryté adresní body. Navzdory poučení, návodu a opakované výzvě k doplnění však stěžovatel geografické údaje do formuláře neuvedl a vykázal v něm pouze jediné adresní místo odběru služby pro všech 250 přípojek, a sice místo vysílače (serveru), prostřednictvím kterého stěžovatel služby poskytuje. Již žalovaný přitom stěžovateli vysvětlil, že adresní místo vysílače, resp. serveru, nemá pro potřeby mapování existence infrastruktury NGA dostatečnou vypovídací hodnotu, neboť neposkytuje informaci o tom, jaká adresní místa vysílač skutečně pokrývá a jakým typem přípojky jsou adresní místa v jeho dosahu vybavena.

[15] Městský soud tak v napadeném rozsudku dospěl ve shodě s žalovaným ke správnému závěru, že stěžovatel žalovanému neposkytl úplné geografické údaje o tom, jaká adresní místa vysílač, resp. server, pokrývá, a tedy naplnil skutkovou podstatu deliktu (přestupku) dle § 118 odst. 5 písm. b) zákona o elektronických komunikacích.

IV. Závěr a náklady řízení

[16] Na základě výše uvedených skutečností Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[17] O nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce (stěžovatel) neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení se mu tudíž nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. května 2024

Mgr. Ing. Veronika Juříčková
předsedkyně senátu